

Ευαγγελία Α. Ανδρεάδου & Σταυρούλα Σ. Μέλλη

Όλοι έχουν αξία στην ομάδα

ΑΠΟΔΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ

Εικονογράφηση: Ευαγγελία Σαρλάρα & Έλενα-Αλεξάνδρα Στύλα

το κρυμμένο μυστικό της ιστορίας

Αυτοέκδοση

Η Σταυρούλα Σ. Μέλλη γεννήθηκε στον Βόλο. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και έχει μεταπτυχιακό στην Οργάνωση και Διοίκηση της Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Έχει παρακολουθήσει διάφορα σεμινάρια, συνέδρια και ημερίδες. Είναι Εκπαιδευτικός Φυσικής Αγωγής και έχει πραγματοποιήσει δράσεις σε σχολεία, που έχει υπηρετήσει. Έχει κάνει παρουσιάσεις και δημοσιεύσεις σε συνέδρια. Συμμετείχε σε ευρωπαϊκά και ερευνητικά προγράμματα, σε πανελλήνιους μαθητικούς διαγωνισμούς λαμβάνοντας διακρίσεις με τους μαθητές της.

Η Ευαγγελία Α. Ανδρεάδου γεννήθηκε στη Νάουσα. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και έχει μεταπτυχιακό στην Εκπαιδευτική Τεχνολογία του Πανεπιστημίου της Λευκωσίας. Έχει παρακολουθήσει διάφορα σεμινάρια, συνέδρια και ημερίδες. Είναι Εκπαιδευτικός Φυσικής Αγωγής και επιμορφώτρια Β2 στις ΤΠΕ. Έχει πραγματοποιήσει δράσεις σε σχολεία, που έχει υπηρετήσει. Συμμετείχε σε ευρωπαϊκά και ερευνητικά προγράμματα, σε πανελλήνιους μαθητικούς διαγωνισμούς λαμβάνοντας διακρίσεις με τους μαθητές της.

Ευαγγελία Α. Ανδρεάδου & Σταυρούλα Σ. Μέλλη

Όλοι έχουν αξία στην ομάδα

ΑΠΟΔΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ

Εικονογράφηση: Ευαγγελία Σαρλάρα & Έλενα-Αλεξάνδρα Στύλα

Βόλος
Μάιος 2021
Αυτοέκδοση

Τίτλος:

Όλοι έχουν αξία στην ομάδα. Αποδοχή στη διαφορετικότητα. Το κρυμμένο μυστικό της ιστορίας

Συντελεστές/Συγγραφείς:

Ανδρεάδου Α. Ευαγγελία, Μέλλη Σ. Σταυρούλα

Εικονογράφηση:

Ευαγγελία Σαρλάρα & Έλενα-Αλεξάνδρα Στύλα

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-85475-1-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN: 978-618-85475-4-4

Το βιβλίο αυτό αποτελεί μια σκέψη σχετικά με την ενίσχυση των κοινωνικών δεσμών και την προαγωγή αξιών όπως της αποδοχής της διαφορετικότητας, του σεβασμού, της φιλίας, της ισότητας, μέσα από τον αθλητισμό και τη σχολική φυσική αγωγή.

Ευχαριστούμε πολύ τις μαθήτριες μας Έλενα-Αλεξάνδρα Στύλα και Ευαγγελία Σαρλάρα για την εξαιρετική εικονογράφηση και την Μαρία Γαϊτανίδου για τον σχολιασμό του πρωτοτύπου!

Η προσπάθειά μας αυτή αφιερώνεται με
πολλή αγάπη στους μαθητές και στις μαθήτριές μας!

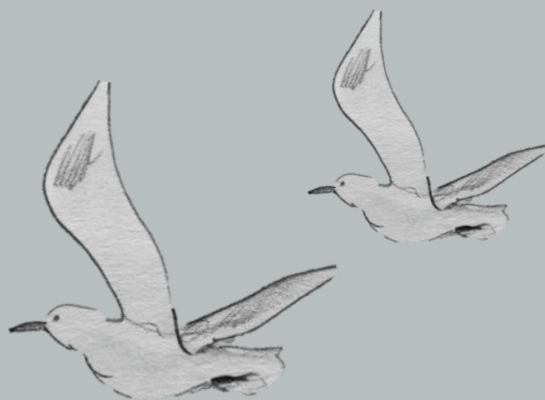

«Όλοι έχουν αξία στην ομάδα»

Μόλις είχαμε τελειώσει την προθέρμανση. Περιμέναμε όλοι συγκεντρωμένοι στον κύκλο την κυρία της γυμναστικής, να φέρει τις μπάλες από την αποθήκη. Σήμερα θα παίξουμε ένα παιχνίδι σκυταλοδρομίας. Σε λίγο θα μοιραστούμε σε ομάδες. Τα περισσότερα παιδιά δεν είχαν ησυχία. Άλλα μιλούσαν και γελούσαν φωναχτά. Άλλα σπρώχνονταν. Ενώ κάποια έφευγαν ακόμη κι απ' τη θέση τους!

Εγώ όμως εκεί. Στεκόμουν ακίνητος. Σχεδόν άγαλμα. Λες και κάποιος είχε βιδώσει τα πόδια μου στο έδαφος. Αυτή τη φορά ήμουν αποφασισμένος, να τα καταφέρω. Τον έβλεπα να έρχεται προς το μέρος μου αργά, αργά. Με πλησίαζε δειλά, δειλά με μικρά, μικρά βηματάκια. Πίστευα πως, σήμερα ήρθε επιτέλους η στιγμή, να κάνω αυτό που ονειρεύομαι μέρες τώρα. Να αγγίξω έναν γλάρο!

Κάθε μέρα το ίδιο σκηνικό. Γλάροι παντού σε όλη την αυλή του σχολείου. Όταν τελειώνει το διάλειμμα και χτυπάει το κουδούνι για μέσα, οι γλάροι ορμούν στην αυλή και τρώνε ό,τι λογής ψιχουλάκι έχει παραπέσει. Μαλώνουν μεταξύ τους, κρίζουν δυνατά, διεκδικούν το φαγητό ο ένας από το στόμα του άλλου.

Αλλά μόλις ακούσουν τη σφυρίχτρα της κυρίας και αρχίζει η γυμναστική, τρέχουν γρήγορα, γρήγορα, πετούν ψηλά και παίρνουν θέση στα κεραμίδια των γειτονικών κτιρίων.

Λες και θέλουν, να παρακολουθήσουν το μάθημα. Λες και λαχταρούν να δουν τους αγώνες μας! Το βλέμμα τους μοιάζει με αυτό των θεατών αγώνων τένις. Στρέφεται μια δεξιά και μια αριστερά με απόλυτη ακρίβεια, ακολουθώντας την πορεία της μπάλας.

Αυτός ο μικρός κάτασπρος γλάρος, που ερχόταν όλο και πιο κοντά μου, φαίνονταν πολύ θαρραλέος. Με είχε πλησιάσει πάρα πολύ. Και όλο και τσιμπούσε με το ράμφος του, τα πεσμένα στο έδαφος φύλλα μιας τυρόπιτας. Είχε φτάσει τόσο κοντά στο παπούτσι μου! Όμως εγώ τίποτα. Ακίνητος. Καμιά αντίδραση. Συνέχιζα να κάνω δήθεν τον αδιάφορο, ενώ με την άκρη του ματιού μου, παρακολουθούσα κάθε του κίνηση.

Και πάνω που ετοιμαζόμουν, να σκύψω αργά, αργά, για να μη με καταλάβει και να αγγίξω με τις άκρες των δαχτύλων μου το κατάλευκο φτερό του, ακούστηκε από το πουθενά η σφυρίχτρα της κυρίας. Αυτό ήταν, πάει το όνειρο. Το μικρό γλαρόπουλο, τρόμαξε. Πέταξε ψηλά και κάθισε δίπλα στους άλλους, που είχαν ήδη πάρει θέση εδώ και ώρα.

Είχαν μπει όλοι σε μια σειρά.

Στέκονταν με τα μαύρα μικρά ποδαράκια τους ο ένας δίπλα στον άλλο, πάνω στη στέγη του γυμνασίου, που βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο σχολείο μας. Έτοιμοι να παρακολουθήσουν το μάθημα της γυμναστικής όπως κάθε μέρα!

Ο ήλιος έκαιγε για τα καλά. Είχε πάρα πολύ ζέστη. Η κυρία άφησε τις μπάλες στο έδαφος, κοντά στα πόδια της.

Έφερε το δεξί της χέρι στο μέτωπο, για να

δημιουργήσει σκιά και να δει καλύτερα και φώναξε δυνατά:- «Ελάτε παιδιά, να κάνουμε ομάδες. Σήμερα έχουν σειρά να διαλέξουν ο Κώστας και η Βασιλική».

Αρχίσαμε να μοιραζόμαστε. Μία διάλεγε ο Κώστας, μία η Βασιλική. Δίκαια πράγματα. Η κυρία παρακολουθούσε συνοφρυωμένη. Έδειχνε πως κάτι δεν της άρεσε. Το ξέρω καλά εγώ αυτό το ύφος της. Και δεν έκανα λάθος όπως φάνηκε στη συνέχεια. Είχε προσέξει ότι κανείς δεν διάλεγε στην ομάδα του τον Αχιλλέα. Με αποτέλεσμα να ξεμείνει.

Τώρα για να πω την αλήθεια, δεν ήταν και η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό. Συχνά ο Αχιλλέας τύχαινε να διαλέγεται τελευταίος. Όλοι στην τάξη το ίδιο κάνουμε. Πάντα τον αφήνουμε τελευταίο. Η κυρία διέκοψε το μοίρασμα και ρώτησε, τους δυο αρχηγούς γιατί συμβαίνει αυτό. -«Ο Αχιλλέας είναι μικρός κύρια.» Απάντησε αυθόρμητα ο Κώστας.

-«Ναι κύρια είναι πολύ μικρούλης.» Είπε η Βασιλική χαϊδεύοντας τον Αχιλλέα στο κεφάλι, με ένα χαμόγελο κάπως συμπονετικό!

-«Ο Αχιλλέας, δε μπορεί να είναι μικρότερος σε ηλικία από εσάς παιδιά, αφού είναι στην ίδια τάξη με εσάς και είναι συμμαθητής σας.» Εξήγησε η κυρία σε έντονο ύφος, κοιτάζοντας μια τον έναν και μια τον άλλο, σα να τους μάλωνε.

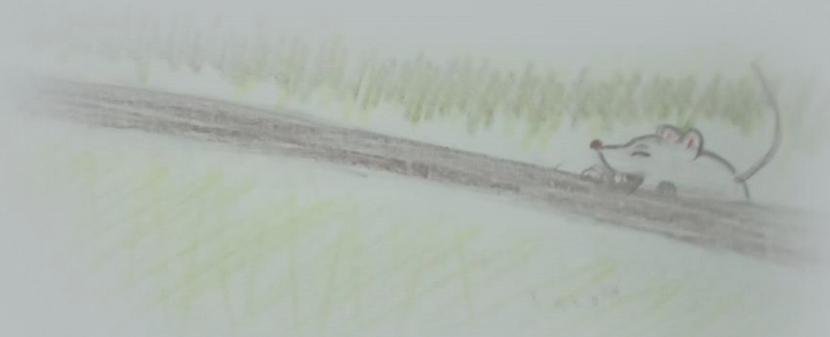

Όλοι κοιταχτήκαμε αμήχανα. Δεν καταλαβαίναμε τι κακό είχε συμβεί; Τι να πω; Μικρά παιδιά είμαστε. Μαθητές και μαθήτριες της πρώτης δημοτικού. Όλα για εμάς είναι καινούργια στο δημοτικό. Στο νηπιαγωγείο σπάνια μοιραζόμασταν σε ομάδες.

Ο Κώστας και η Βασιλική που είχαν αναλάβει να δημιουργήσουν τις ομάδες, τα είχαν χαμένα. Χαμήλωσαν με μιας το βλέμμα τους και κοίταζαν μόνο τα παπούτσια τους. Ενώ ο Αχιλλέας μας κοίταζε όλους στα μάτια επίμονα. Περίμενε με αγωνία μια αντίδρασή μας. Οι κόρες των ματιών του είχαν διογκωθεί και πήγαιναν γρήγορα δεξιά και αριστερά σαν μεγάλες γυάλινες χάντρες.

Όλοι ήμασταν σιωπηλοί και προβληματισμένοι. Είχε σβήσει το χαμόγελο απ' τα χείλη μας.

-«Επειδή ο Αχιλλέας είναι λίγο πιο μικρόσωμος από κάποιους άλλους», συνέχισε τώρα η κυρία, με πιο ήρεμη φωνή, σπάζοντας αυτή την εκκωφαντική σιωπή, που είχε απλωθεί γύρω μας, «δε σημαίνει παιδιά ότι δεν μπορεί να συμμετέχει εξίσου καλά στο παιχνίδι. Μάλιστα όπως όλοι γνωρίζουμε, ο Αχιλλέας είναι πάρα πολύ γρήγορος. Μπορεί μάλιστα να είναι και ο γρηγορότερος της τάξης σας». Όλοι κοιτάξαμε προς τον Αχιλλέα με ένα βλέμμα θαυμασμού.

Ήταν σα να θέλαμε, να επιβεβαιώσουμε
όσα έλεγε η κυρία.

-«Θα πρέπει να θυμάστε παιδιά»,
πρόσθεσε η κυρία, «πως όλοι έχουν αξία και ποτέ
δεν πρέπει, να κρίνουμε κάποιον μόνο από τα
εξωτερικά του χαρακτηριστικά. Φαντάζομαι ότι
όλοι γνωρίζετε τον μύθο του Αισώπου με το
λιοντάρι και το ποντίκι. Πόσο χρήσιμο φάνηκε
αλήθεια, το φαινομενικά μικρόσωμο ποντικάκι,
στο μεγαλόσωμο και δυνατό λιοντάρι, όταν
εκείνο αιχμαλωτίστηκε;

Το μικρό και ασήμαντο ποντίκι, είχε ένα μεγάλο πλεονέκτημα. Είχε πολύ κοφτερά δόντια και όταν χρειάστηκε να σώσει το λιοντάρι, κατάφερε με τα δόντια του, να κόψει τα σχοινιά και να ελευθερώσει το λιοντάρι, που έμοιαζε ανήμπορο να δραπετεύσει».

Όλοι ακούγαμε με μεγάλη προσοχή τα λόγια της κυρίας. Αισθανθήκαμε ότι συμφωνούμε με όσα έλεγε και ότι με τη συμπεριφορά μας, μπορεί να είχαμε αδικήσει τον Αχιλλέα. Όχι μόνο τώρα αλλά και παλιότερα. Ο Κώστας πήρε το λόγο και είπε αποφασιστικά:

-«Κυρία μπορώ, να πάρω εγώ τον Αχιλλέα στην ομάδα μου; πράγματι κι εγώ έχω προσέξει ότι στο διάλειμμα τρέχει πολύ γρήγορα. Δεν μπορούμε, να τον πιάσουμε με τίποτα. Είναι ο πιο γρήγορος από όλους μας».

-«Κυρία να είναι σήμερα αρχηγός ο Αχιλλέας και να διαλέξει εκείνος τους παίχτες της ομάδας του;» ρώτησε ευγενικά η Αφροδίτη.

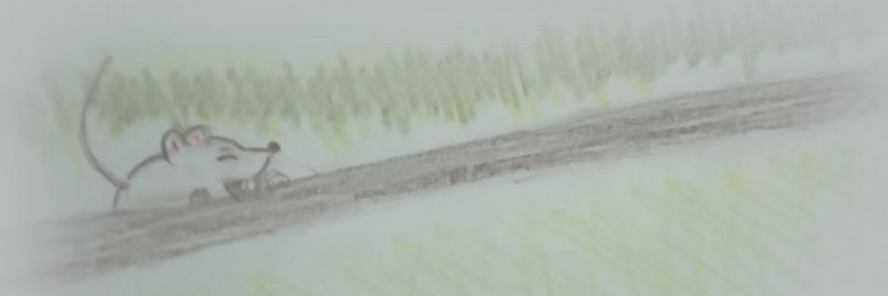
Η κυρία μας χαμογέλασε, σαν να ανακουφίστηκε με την αυθόρμητη αντίδραση των συμμαθητών μας και είπε με ήρεμη φωνή:

-«Είναι πολύ ωραίες και οι δυο ιδέες σας παιδιά.

Χαίρομαι που σκέφτεστε έτσι. Θα πρότεινα όμως για σήμερα, να συνεχίσουμε, όπως το είχαμε ορίσει. Είναι σημαντικό κάθε φορά στο παιχνίδι, να αποδεχόμαστε τον άλλο για αυτό που είναι και να παίζουμε όλοι μαζί, τηρώντας τους κανόνες. Ας μην κάνουμε λοιπόν διακρίσεις, ούτε σήμερα. Τι λες κι εσύ Αχιλλέα;».

-«Ναι κυρία. Όπως συμφωνήσαμε. Και νομίζω πως σήμερα θα τρέξω γρηγορότερα από κάθε άλλη φορά», είπε ο Αχιλλέας χαμογελώντας, όλο ικανοποίηση. Και το χαμόγελο όλων μας, έφτασε μέχρι τα αυτιά.

Και θα συνεχίζαμε τα γέλια και τις χαρές για αρκετή ώρα ακόμη, αν δεν μας διέκοπτε απότομα, ένα δυνατό και παρατεταμένο κρώξιμο γλάρων. Όλοι κοιτάξαμε ψηλά. Οι γλάροι ήταν ακόμη εκεί. Στη στέγη του γυμνασίου. Παραταγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο, με τα κατάμαυρα ποδαράκια τους γαντζωμένα στα κεραμίδια και με το βλέμμα τους στραμμένο πάνω μας.

-«Άντε παιδιά» είπε η κυρία χαμογελώντας, «οι γλάροι κουράστηκαν να περιμένουν τον αγώνα».

Ξεσπάσαμε με μιας σε δυνατά γέλια και τρέξαμε γρήγορα, να πάρουμε θέση για τη σκυταλοδρομία. Άλλοι τρέχαμε σαν λιοντάρια κι άλλοι σαν ποντίκια. Δεν είχε σημασία.

Η κυρία σφύριξε και ο αγώνας άρχισε και συνεχίστηκε για αρκετή ώρα. Με τους γλάρους να παρακολουθούν τον αγώνα με αμείωτο ενδιαφέρον ως θεατές. Ή μπορεί να παρακολουθούν και ως κριτές ή και ως διαιτητές. Ποιος ξέρει αλήθεια, πως μας βλέπουν από εκεί ψηλά; Αχ! Πόσο με μαγεύουν αυτά τα πουλιά!

«Το λιοντάρι και το ποντίκι»,

Ο μύθος του Αιδώπου,

κάπως έτσι...

<https://rb.gy/9ogyd6>

«Το λιοντάρι και το ποντίκι»,
Ο μύθος του Αισώπου
κάπως έτσι...

Κάποια μέρα ένα μικρό ποντικάκι έκανε αμέριμνο βόλτα στο δάσος. Ξαφνικά συνάντησε ένα λιοντάρι. Το λιοντάρι το γράπωσε από την ουρά και το έφερε κοντά στο στόμα του.

-«Σήμερα θα γίνεις το γεύμα μου.» Είπε όλο χαρά το λιοντάρι, ενώ ξερογλείφονταν. Το ποντίκι το κοίταζε έντρομο και με όσο θάρρος του είχε απομείνει, είπε με τρεμάμενη φωνή:

-«Αχ όχι! Σε παρακαλώ καλό μου λιοντάρι μη με φας κι εγώ όσο ζω δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Και όποτε με χρειαστείς, θα κάνω ό,τι μπορώ για να σε βοηθήσω».

-«Αν σε χρειαστώ; Χα! Ας γελάσω! Εσύ ένα μικρό και ασήμαντο ποντικάκι, να βοηθήσεις εμένα; τον βασιλιά των ζώων; τον πιο δυνατό όλων; Δε νομίζω. Όμως θα σου χαρίσω τη ζωή σου, γιατί είμαι χορτάτος για σήμερα» είπε το λιοντάρι και άφησε ελεύθερο το ποντικάκι. Μόλις έγινε αυτό, το ποντίκι άρχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε και φώναζε δυνατά στο λιοντάρι:

-«Ευχαριστώ πολύ καλό μου λιοντάρι. Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ. Θα προσπαθήσω να σου ανταποδώσω το καλό που μου έκανες» κι όλο έτρεχε και πιο γρήγορα.

-«Καλά, καλά τρέξε τώρα, μην το μετανιώσω» είπε το λιοντάρι, ενώ έβλεπε το ποντίκι να απομακρύνεται και αναλογιζόταν που έβρισκε τόσο θάρρος, γι' αυτά που ξεστόμιζε.

Οι μέρες περνούσαν και το λιοντάρι όπως κάθε μέρα, έκανε την πρωινή του βόλτα. Χωρίς να το καταλάβει, πάτησε με το δεξί μπροστινό του πόδι ένα παράξενο σχοινί. Το σχοινί τεντώθηκε και ένα δίχτυ τύλιξε το λιοντάρι και με ένα απότομο τράβηγμα βρέθηκε κρεμασμένο από το κλαδί ενός δέντρου. Ήταν παγίδα. Παγίδα που είχαν στήσει κυνηγοί και το λιοντάρι δυστυχώς είχε πιαστεί για τα καλά μέσα της.

-«Βοήθεια, βοήθειαααα...» φώναζε μάταια το λιοντάρι, μήπως και το ακούσει κάποιος. Φώναζε δυνατά, σπαραχτικά. Βρυχούταν με όλη του τη δύναμη και παρακαλούσε για βοήθεια. Τότε από το πουθενά, εμφανίστηκε το μικρό ποντικάκι:

-«Καλό μου λιοντάρι εσύ είσαι; Πως πιάστηκες στην παγίδα;» ρώτησε το ποντικάκι.

-«Εγώ είμαι και υποφέρω. Δεν είδα την παγίδα» απάντησε απελπισμένα το λιοντάρι.

-«Μην ανησυχείς θα σε βοηθήσω εγώ. Θα σε ελευθερώσω, για το καλό που μου έκανες. Γιατί όταν με έπιασες δεν με έφαγες, αλλά με άφησες ελεύθερο να ζήσω....» είπε αποφασιστικά το ποντίκι.

-«Εσύ να με βοηθήσεις; Με τι δύναμη; Είσαι πολύ μικρούλης;» συνέχισε απελπισμένα το λιοντάρι.

-«Έχω κι εγώ λιοντάρι μου τη δύναμή μου. Και αυτή είναι τα πολύ κοφτερά μου δόντια» είπε όλο έπαρση το ποντίκι.

-«Α ναι; και τι θα κάνεις δηλαδή;» απόρησε το λιοντάρι.

-«Θα κόψω όλα τα σχοινιά και θ' ανοίξει η παγίδα που σε έχει τυλίξει.» Απάντησε το ποντίκι και ξεκίνησε το ροκάνισμα. Και χράτσα, χρούτσα, χράτσα, χρούτσα, συνέχιζε ασταμάτητα να ροκανίζει τα σχοινιά, βάζοντας όλη του την τέχνη. Το λιοντάρι αναθάρρησε. Άρχισε να ελπίζει ότι ίσως τελικά το ποντίκι, θα μπορούσε να δώσει λύση στο πρόβλημά του και να του σώσει τη ζωή.

Το ποντίκι συνέχιζε αδιάκοπα και ακούραστα την προσπάθειά του, ώσπου τα κατάφερε. Έκοψε τα σχοινιά, έπεσε το δίχτυ και το λιοντάρι βρέθηκε στο έδαφος ελεύθερο πια.

-Σε ευχαριστώ, καλέ μου φίλε.» Είπε όλο χαρά το λιοντάρι στο ποντίκι και συνέχισε απολογούμενο: « Η αλήθεια είναι, πως σε είχα υποτιμήσει. Δεν πίστευα πως ένα τόσο μικρόσωμο πλασματάκι σαν εσένα, θα μπορούσε ποτέ, να μου σώσει τη ζωή. Έκρινα τη δύναμή σου μόνο από την εξωτερική σου εμφάνιση. Δεν αναλογίστηκα πως τα δικά σου χαρίσματά, κρύβονται αλλού!»

Το ποντίκι καμάρωνε για όλα όσα άκουγε και χάρηκε, που κατάφερε να ελευθερώσει το λιοντάρι. Οι δυο τους χωρίς δεύτερη σκέψη, άρχισαν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, μακριά από την παγίδα. Και υποσχέθηκαν ο ένας στον άλλο παντοτινή φιλία.

ΜΑΘΑΙΝΩ ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ

1. Ποια φράση της ιστορίας αποτελεί για εμένα το κρυμμένο μυστικό;

.....

.....

.....

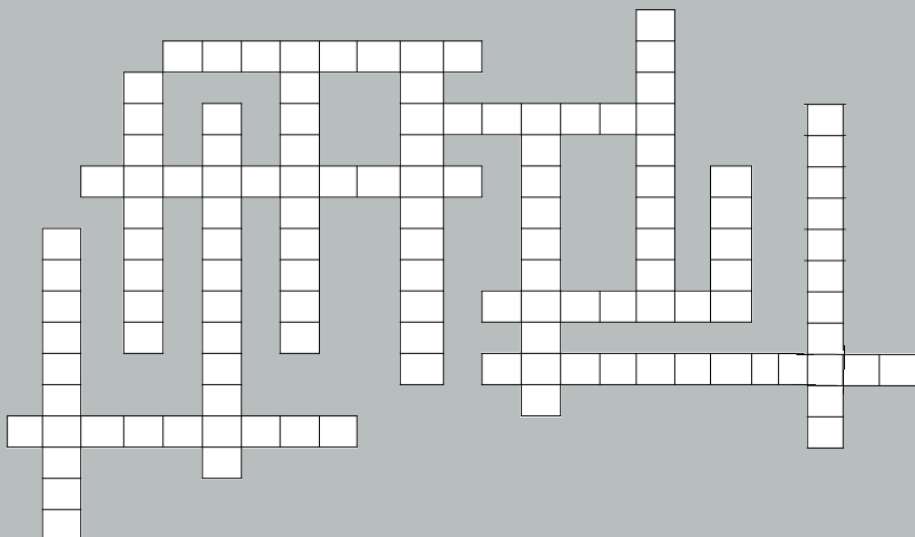
.....

.....

.....

2. Λύσε την ακροστιχίδα

Συμπλήρωσε στο κατάλληλο πεδίο τις λέξεις, που αξίζει να θυμάσαι

12 Γράμματα: ΕΝΣΥΝΑΙΣΘΗΣΗ, ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ.

11 Γράμματα: ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΟΜΑΔΙΚΟΤΗΤΑ.

10 Γράμματα: ΕΙΛΙΚΡΙΝΙΑ, ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.

9 Γράμματα: ΤΙΜΙΟΤΗΤΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

8 Γράμματα: ΣΕΒΑΣΜΟΣ.

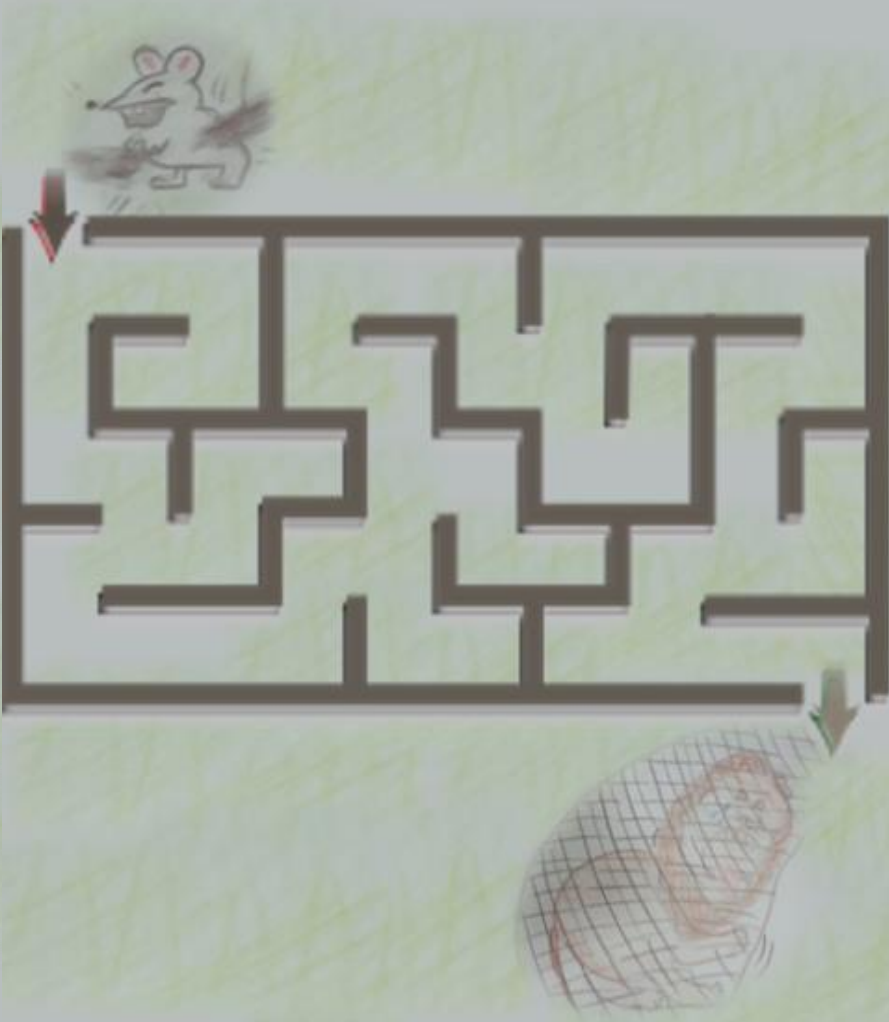
7 Γράμματα: ΙΣΟΤΗΤΑ, ΑΠΟΔΟΧΗ.

5 Γράμματα: ΦΙΛΙΑ.

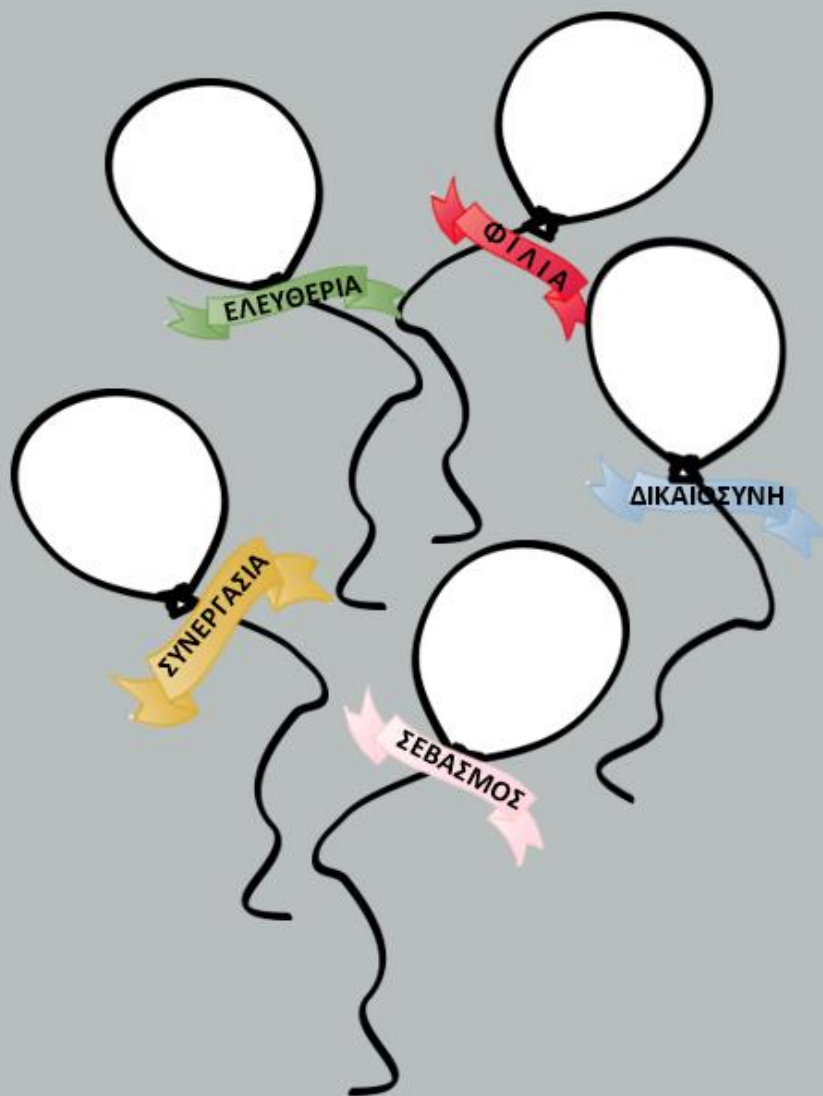
3. Λαβύρινθος

Βοήθησε το ποντίκι να βρει το σωστό δρόμο και να ελευθερώσει το
λιοντάρι.

4. Δώσε χρώμα στην αξία

Χρωμάτισε τα μπαλόνια των αξιών με το χρώμα που σου αρέσει περισσότερο.

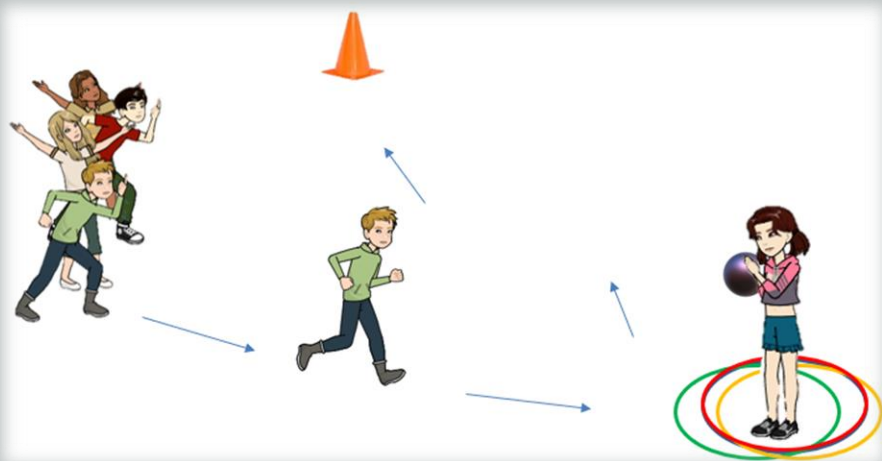

Κινητικό παιχνίδι: Δημιουργούνται δυο ισάριθμες ομάδες, σε δυο στίχους, η μια δίπλα στην άλλη. Σε κάθε ομάδα ένας ορίζεται ως λιοντάρι και οι υπόλοιποι ως ποντίκια. Το κάθε λιοντάρι στέκεται μέσα σε τόσα στεφάνια όσα και τα ποντίκια της ομάδας του, κρατώντας μια μικρή μπάλα στα χέρια και στέκεται απέναντι από τα ποντίκια σε απόσταση 20 μέτρων περίπου. Δίπλα στην κάθε ομάδα (5μ.) τοποθετείται ένας κώνος. Το κάθε ποντίκι πρέπει να τρέξει στο λιοντάρι της ομάδας του, να αφαιρέσει ένα στεφάνι και να το τοποθετήσει στον κώνο για να φύγει το επόμενο. Στο τελευταίο στεφάνι το ποντίκι τρέχει μαζί με το λιοντάρι. Το τελευταίο ποντίκι αφήνει το στεφάνι του στον κώνο και το λιοντάρι στηρίζει την μπάλα στην κορυφή του Κώνου. Κερδίζει η ομάδα που το λιοντάρι της καταφέρνει να στηρίξει πρώτο τη μπάλα στον κώνο.

<https://rb.gy/aanvoi>

**Η ομάδα που θα καταφέρει να ελευθερώσει το
λιοντάρι και το λιοντάρι να στηρίξει τη μπάλα
στον κώνο πρώτο με όλα τα στεφάνια στη
βάση του.... κερδίζει!!**

Γιατί κανείς δεν διαλέγει τον Αχιλλέα στην ομάδα του; Είναι πράγματι μικρότερος από τους άλλους μαθητές; Και πως ο μύθος του Αισώπου με το λιοντάρι και το ποντίκι μπορεί, να μας βοηθήσει να πάρουμε τις σωστές απαντήσεις και να οδηγηθούμε σε σωστές και δίκαιες κρίσεις; Όστε να ανακαλύψουμε τελικά, το κρυμμένο μυστικό της ιστορίας.

Στην ίδια σειρά βιβλίων με QR «Το κρυμμένο μυστικό της ιστορίας» κυκλοφορούν επίσης:

Για εκπαιδευτικούς, γονείς και παιδιά ηλικίας 6 + ετών

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-85475-1-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN: 978-618-85475-4-4